ПОШТАРИНА ПЛАЋЕНА У ГОТОВУ

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

Одлучно праси

Уредништво и администрација
Београд, Добрачина 30/II
Примерак 5.— динара
Претплату прима »Преса« у продаји новина и часописа
Београд, Влајковићева 8
Претплата, тромесечно 48.— дин., полугодишње 96.— дин. годишње 192.— динара.

БЕОГРАД, СУБОТА 2 СЕПТЕМБРА 1944

БРОЈ 145 — ГОД. IV

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

Британски импорт

ПРОФЕСОР: »Шта Енглеска и поред својих колонија, данас највише увози!

ЂАК: »V-1«.

УНИВЕРЗИТЕТ БИБЛИОТЕКА БЕОГР

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

Нова улога маршала Тита

Рим, 2 септембра

Тито, маршал и генијални пријатељ Шубашића, бори се у саставу Александрових трупа. Према најновијој изјави Черчиловој, Тито се овим актом одрекао комунизма исто онако као што се прошле године Стаљин одрекао Коминтерне.

Изјава Савице Косановића

Лондон, 2 септембра

Савица Косановић изјавио је:

— Надам се, да није далеко време кад ће бити све на свом месту.

На ово, одговорио је један између слушалаца:

— Хвала Богу, бар ће онда доћи поштенији људи...

Отворени трећег

Болест госпође Чанг-Кај-Шек

Лондон, 2 септембра

Госпођа Чанг Кај Шек, према последњим Рајтеровим вестима, разболела се. Она је добила живчани напад после изјаве гђе Рузвелт, да ће гђа Рузвелт диктирати после рата светску моду својом љупкошћу и шармом.

Изјава румунског краља

Букурешт. 2 септембра

Михајло, румунски краљ глупости, поводом совјетског надирања у земљу изјавио је:

— Браћа Руси се само шале. Кад дођу овамо они ће већ признати монархију и моју династију. У то сам сигуран.

„Траже се живахни министри“

Стокхолм, 2 септембра

»Дејли Мејл« захтева у својим написима да се на управу доведу »живахни министри«, пошто су ови досадашњи превише млитави и сенкли.

Помоћ Варшавским устаницима

Берн, 2 септембра

Пољски устаници, пошто их је Москва оставила на цедилу, а Лондон преварио, још једном су затражили помоћ од Лондона. Лондон им је обећао материјал према прорачуну, који ће се испоручити за 6 месеци.

Како сам примио мој први хонорар

Ако сте икада имали посла са штампарцима, а поготово када са њима стојите у непосредној вези, рецимо са техничким уредником, онда ћете ме разумети, да тај посао није баш тако једноставан.

Рецимо, данас је дан када треба да стиже рукопис за слагање неког листа. Технички уредник муку мучи, јури од једног до другог сарадника и молљака да овај да нешто за лист. Али где је год свратио, кога год је замолио сваки се изговорио да нема ништа, јер не може никако да дође себи, пошто стално бежање ка периферији одузима им доста времена а за сарадништво треба мирноћа и сређивање мисли, а уз то треба то све пренети и на папир.

А у данашње време није баш лако имати све оно што би одговарало једном сараднику за један шаљиви лист.

Тако је то било раније, а богами, и данас још траје тај исти начин мука и невоља техничких уредника.

Среда. Прелом листа почиње. Технички уредник сав задовољан што ће испливати са слогом до краја последње стране.

Али, наш технички се узврдао и нешто шапуће у себи, као да му је речна бујица однела сав материјал који је био наслаган на шифовима и спремљен за отисак.

— Ето, фали слога, а рукописа нема. Да га нема, ни по јада, али нема ко да га напише.

Тако се вајка и шета од стола до стола, тражећи пута и начина да се извади из платке.

Упадам ја унутра, тј. у ручну слагачницу. Гледам на шиф и видим да фали скоро једна осмина стране.

— Добро, друже уреднице, ја бих хтео нешто да дам за општу ствар, ако немате ништа против — рекао сам техничком.

— У реду. Само немојте дуго и надугачко. Гледајте да што пре добудемо готови.

И тако ја седох и написах један мали интервју.

Слог је био отиснут и прочитана коректура. После пола сата видео сам и готову страну, где у десном углу стоји мој први интервју.

Ето, тако сам ја први пут зарадио хонорар, а и техничког уредника извукао сам из платке.

— Лекар ми је саветовао да живим скромније...

— Јеси ли га послушао?

— Јесам. Нашао сам другог лекара који лечи јевтиније...

Добар посао

— Чиме се сада бавиш?

— Продајем стари намештај.

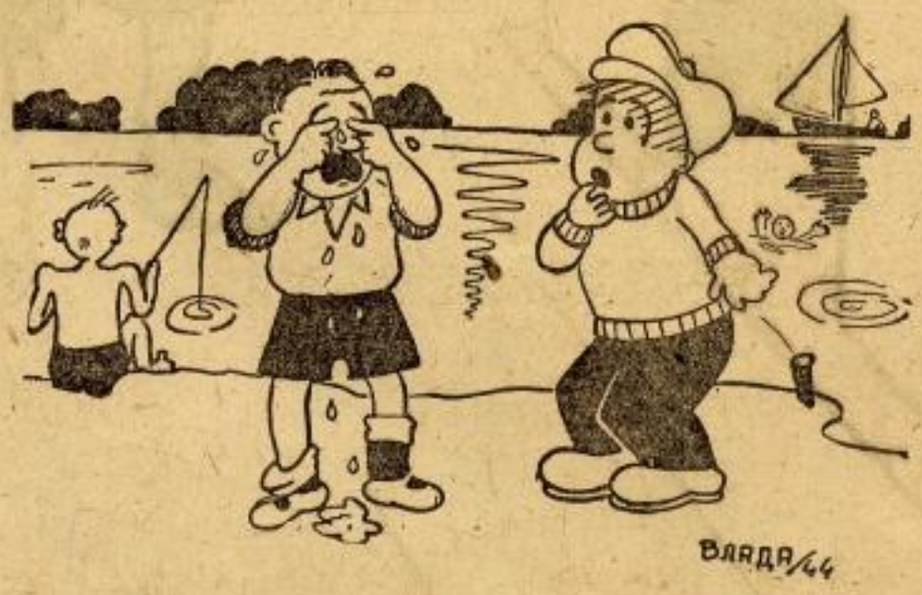
— Па како иде посао?

— Одлично. Остао ми је само још кревет и умиваоник.

— Ови су предмети преостали од старе Грчке.

— Ако је њу бомбардовао!

— Зашто плачеш!

— Цркао ми је пас.

— Па не мораш да плачеш. Ето, мени је умрла баба, па нисам плакао.

— Да, али твоја баба није знала да се преврће преко главе и да шени.

ИЗ ШКОЛЕ

— Зашто је Адам загризао јабуку!

— Зато што није имао ножа.

— Шта је то ритам!

— Ритам, то је прво лице једнине садашњег времена од глагола ритати.

— Гледај мог синчића! Тек му је година дана, а већ уме да каже »тата«!

— А ти му верујеш!

НАУКА

Психопатологија

Ограда, или боље рећи висок зид једне луднице. Иза зида чују се разни гласови, неартикулисани, крештави, рески. Уопште, којекакви гласови...

Странац, који туда пролази застајкује. Осећа, да се иза зида нешто догађа, нешто ужасно... Трагедија нека...

Одједном, он спази неког човека који се са друге стране попео на висок зид и намерава да скочи у слободу. Одмах је странцу јасно! Налази се на опасном месту, јер с друге стране је луднице са пудацима. Смртни страх га обузима: он јасно види да лудак има заиста намеру да скочи доле...

— Погнућеш, не скачи! — доикује странац.

Ужасним, промуклим гласом лудак почиње да се церека...

Странцу се диже коса на глави. Кожа му постаје као ситно стакло.

Странац увиђа да му нема спаса, ако после скока лудак остане читав. Почиње нагло да бежи.

А лудак скаче са зида и при том изгледа као нека огромна птичурина. Као мачка дочекује се на ноге и баш лудачки појури за странцем.

Странац бега што га ноге носе. У близини никога, да га спасе. Он већ осећа иза себе засопљен дах лудака коме је пена — бела и крвава — избила на уста.

Странац не може даље! Осећа умор, страховит умор. Сваки час ће пасти. И најзад, пада у прашину ничице и полумртав чека своју судбину...

Осећа додир лудакова прста на својим леђима... И чује промукао глас:

— Сад јуриш ти мене...

Странац се окреће. Лудак је већ утекао и пење се уза зид...

Признање

— Знам, господине професоре, да вам дугујем дубоку захвалност. Да није вас, мој син би био највећи глупак.

Власник и издавач: »Просветна заједница« а. д. Добрачина бр. 30/II.

Штампа: Штампарија »Лучев, Кр. Наталије бр. 100. Тел.: 21-772.

Сваке недеље приша

Перица „Алавко" и чоколада...

Има у Београду једна двоспратна кућа, која је подједнако удаљена и од периферије и од центра, тако да нико неће погрешити ако каже да се она налази на периферији или обратно. У тој двоспратној кући која припада и центру и ближој периферији родио се пола године пре почетка рата једном човеку син. Наравно читаоци већ могу замислити радост и весеље које је настало због тога што је приновa била пола »мушкога«.

Пола године по рођењу малога Перице дошао је рат, а после једанаест дана и његов крај. Отац малога Перице био је у војсци, тачније речено био је резервни потпоручник и отишао је у заробљеништво. А малом Перици остала је мама, госпођа Милка, прилично дугојезична особа, и двоспратна кућа ни у центру ни на периферији. Сасвим је разумљиво да је госпођа Милка кувала а двоспратница да је давала кирију, односно давали су је станари који су у њој становали.

И тако је живот малог Перице, госпођа Милке, и двоспратне куће текао споро, али је ипак одмицао. Пролазили су дани и недеље, па и године. Мали Перица је растао заједно са скупоћом која га је ипак брзо престигла. Али двоспратна кућа била је као добра крава музара: станари учтив и поштен свет који на време плаћају кирију, и могло се живети. Чак је и Перичин отац добијао прилично често пакете.

Био је мали Перица, као и сва деца, поождрљив и јео је врло много, може се чак рећи да је јео као одрастао човек. Научио је на пасуљ, купус, једном или двапута недељно месо, и на остале најхранљивије производе данашњег времена. Најчуднije у целој овој ствари било је то, да малом Перици никада нису досадила ова иста јела која су се понављала по истом реду. Увек их је јео као да их први пут једе.

Дугојезична је била госпођа Милка. И зато није ни чудо што су све комшије знале за прождрљивост њенога Перице. Такође није чудо ни што је Перица сасвим заслужено добио надимак »Алавко«.

За Перичино благоутробије није се бринуо нико од комшија, који му, уосталом нису »ни род ни помози Бог«. Зато се госпођа Милка једнога дана изненадила до бесконачности кад се појавила сестра њеног мужа, госпођица Јованка, уседелица овдашња. Дошла она и носи у руци неки паketић. Кад је у собу ушао мали Перица и учтиво поздравио онако како могу и знају поздравити деца од три по године, она му је пружила пакет. Он га је узео и очима упитао госпођицу Милку да ли га сме отворити, и пошто је добио потврдан одговор почео је да дреши пакет.

— Ето, донела сам му мало чоколаде... Добила сам је од једног заробљеника....

Мали Перица раскида омот и види: нешто умотано у сјајну хартију. Он сасвим хладнокрвно одмота чоколаду, стави је на страну, помирише станиол, и покуша да га жваће. Међутим, ускоро је приметио да је то само станиол и почео да се игра са њим: донео је маказе и секао. Кад је гост отишао госпођа Милка се запрепастила, јер је угледала чоколаду недирнуту. Одмах је зовнула Перицу и пружила му чоколаду:

— Ајде, Перице, једи чоколаду...

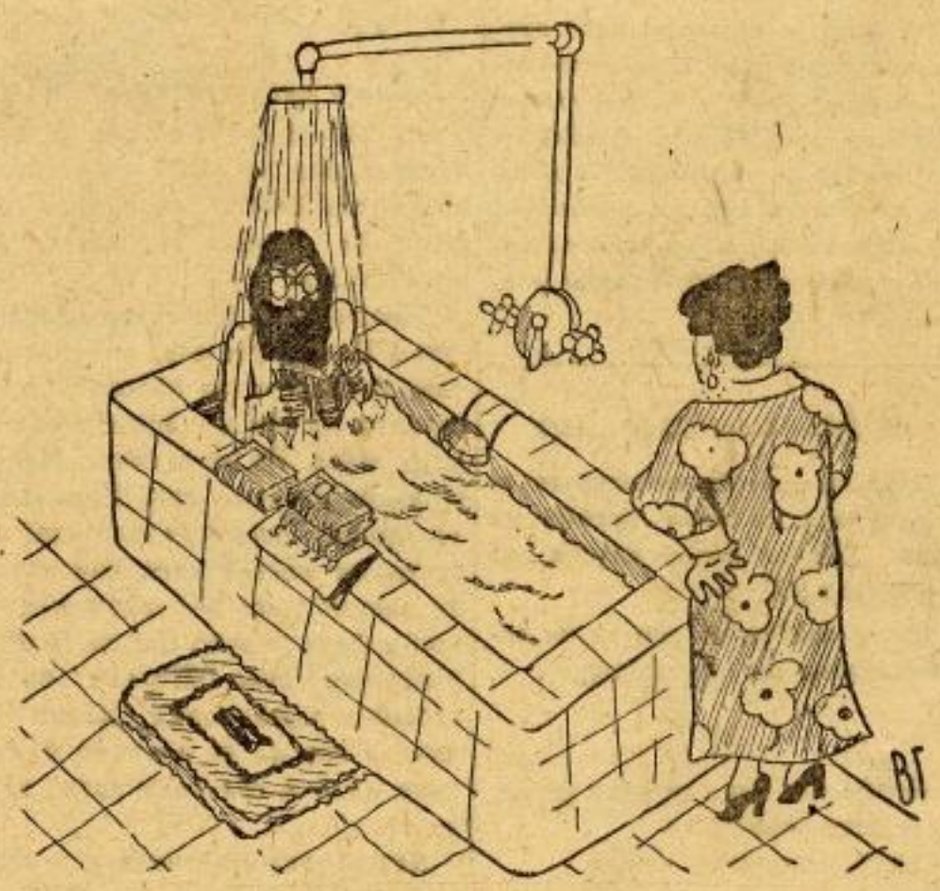
Перица ни да чује. У почетку га је госпођа Милка молила, затим претила, али све је било узалуд. На крају је била присиљена да му силом гура чоколаду у уста. Мали Перица ју је у самоодбрани ујео, а као репресалије за ујед добио је батине какве у свом животу не памти. Нека нико не мисли да он не може много памтити пошто има само три године. То се може применити само на остале ствари, али на батине не, јер их је Перица у свом животу безброј добио.

Чоколаду је појела госпођа Милка. Сутрадан је цео комшилук гледао Перицу као чудо, а деца су за њим викала:

— Овај не зна да се чоколада једе...

Перица их је презриво погледао и сетио се пасуља са сланином. У томе моменту пошла му је вода на уста.

Расејани професор

— Јеси ли ти звонио!
— Да, донеси мој кишобран.

НЕДЕЉНИ ПРЕГЛЕД

БОДЉЕ У СТИХУ

СЛАВУЈЧЕТУ

Свак' те врло радо слуша
Био курјак или шуша
Јер га хвата зорт.
Чим двоструко „ахтунг" вежеш,
„Зечевиће" све напрежеш
За тркачки — спорт.

ЛАЦИ

И по ноћи и по дану
Бункер на Калемегдану
Чуваш го и бос,
Ал' си ипак баш на сцени,
На „крвавој" тој „арени"
И разбио — нос.

ЦЕНТРАЛАМА

И лето се ближи крају,
А бонове још не дају,
Свима наде бош;
Чиновници сад се ваде
Да три сата дневно раде,
А молбе у — кош.

КУПАЧИМА

Топли дани, права згода,
Па ко мелем доће вода,
Купачи на броју;
А пре подне сви због „вуне",
Купају се због узбуне
У сопственом зноју.

Сечено маказама...

Из каменог доба

Изгледа да су вицеви о тештама постојали већ и у камено доба. Тако је жена пећинског човека дојурила узбуђена своме мужу и узвикнула:

— Човече, брзо узми један већи камен, моја мајка је у великој опасности.

Човек је слегнуо својим огромним раменима и рекао подругљиво:

— Ако. За тог медведа ни мало ми није жао.

Како је настао Везув

У једном месту у Италији прича се ово:

Два господина стоје у близини кратера Везува.

— Не могу да разумем тајне природе! Како је овде у земљи могла да настане тако дубока рупа?

— Казаћу Вам. Пре много година шетао је овуда један Шкотланђанин и изгубио био један пени. Ту је била мала рупа. Он је месецима копао на овоме месту да пронађе изгубљени новац па је тако настао Везув.

Пред премијеру

— Душице, јеси ли се већ обукла?

— Не питај ме непрестано! Зар ти нисам још пре једног сата рекла да ћу сваког тренутка бити готова?

ШАРЕНА СТРАНА

Како мами Перица замишља...

...пасирани парадајз.

...сат који иде тачно по радију.

КАКО КОЈА

— Сваке недеље једанпут сва-ђам се са својим мужем, а Ви?
— Ја не, мој муж прима платумесечно.

МАЛИ ОГЛАС

За време узбуне у склоништу изгубио сам ручну ташну са новинама и 100.000 динара. Молим поштеног налазача, да ми ташну са новцем поврати а новине нека задржи.

ЛАЖ

— Лепа си ми ти девојка! Сазнао сам да су твоји пријатељи били Бошко, Вељко и Јанко, и... тути кванти.

— То је лаж! Бошко, Вељко и Јанко били су, али за Туту Квантића први пут вечерас чујем.

ПОЗОРИШТЕ

ВУНА БАТО!

Како смо већ јавили, Јоца Танић борави од пре извесног времена у унутрашњости са колегом Животићем, где приређује претставе веселог карактера. На питање зашто се не врати у Београд, Јоца је одговорио: »Море вратио би се још како, ал' кој да седне на воз...«

*

Од како је објављен апел грађанима да не псују и не изговарају погрдне речи, наш популарни Аца Ђорђевић звезда »Разбибриге« умукао је као риба. На питање, шта се то дешава, одговорио је: »Шта ћу бре људи, шта-год кажем крши се са објављеним апелом«...

Међу сликарима

Први сликар: Ти си нацртао овог анђела са шест прстију на нози. Где си видео анђела са шест прстију!

Други сликар: А где си ти видео анђела са пет прстију!

*

Професор: Како се зову једноћелијаста бића?

Бак: Робијаши.

Писмо малог Говеђе

Драги цика уледнице,

код нас се побунио цео један квалт и оце да плави плеставку код висих власти сто пле да се ослободи једног цудовиста у свом квалту.

Догодило све Све таквом блзином и Цика Миле онај сто се пле лата кандидово за народног посланика па после покло пале, длзо говол. Па се скупило Много света ми цемо казе Цика миле уцинити овоме Телолу клај и баста ми постен свет немоземо да зивимо висе под овом млином и Сада је досо Цас да се облацунамо. само Моламо бити слозни и заједницким Силама уцинити све да се оцувамо каже цика миле А сви вицу зивио тако Је.

Длаги цика Уледнице а и лед је да се то цудовисте, тај ауто на тли тоцка избаци из употлебе. Овај из насег квалта увек Плави стласну галаму а и цесто пута од њега мислимо да је Какав авион а цесто пута мислимо да су силена бог га убио ко га таког измислио Цика миле га зове Плдавац. ја мислим цика уледнице Да су ти аутомобили на тли Тоцка бас најгола аутомобилска солта и да би Плаво било да се сваки запали да нас не пласи висе сад Незнам ста ће се даље десити Цика миле данас Опет длзи збол па цу да вам Јавим а дотле поздлављ вас

вас Говића

